

REGULAMENT nr. 1806 din 14 noiembrie 2018 de stabilire a listei țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație

(text codificat)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 77 alineatul (2) litera (a), având în vedere propunerea Comisiei Europene, după transmiterea proiectului de act legislativ parlamentelor naționale, hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽¹⁾,

⁽¹⁾Poziția Parlamentului European din 2 octombrie 2018 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 6 noiembrie 2018.

întrucât:

(1) Regulamentul (CE) nr. 539/2001 al Consiliului ⁽²⁾ a fost modificat de mai multe ori și în mod substanțial ⁽³⁾. Este necesar, din motive de claritate și de raționalizare, să se codifice respectivul regulament.

⁽²⁾Regulamentul (CE) nr. 539/2001 al Consiliului din 15 martie 2001 de stabilire a listei țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație (JO L 81, 21.3.2001, p. 1)

⁽³⁾A se vedea anexa III.

(2) Prezentul regulament prevede o armonizare totală în ceea ce privește țările terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe ale statelor membre (denumită în continuare "obligația de a deține viză") și țările terțe ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație.

(3) Stabilirea țărilor terțe ai căror resortisanți fac obiectul obligației de a deține viză sau sunt exonerati de această obligație ar trebui să fie făcută pe baza unei evaluări atente, de la caz la caz a unei serii de criterii. Această evaluare ar trebui să fie efectuată periodic și ar trebui să ducă la propuneri legislative de modificare a anexei I la prezentul regulament, care enumeră țările terțe ai căror cetățeni trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe ale statelor membre, și a anexei II la prezentul regulament, care enumeră țările terțe ai căror cetățeni sunt exonerati de la obligația de a deține viză pentru trecerea frontierelor externe ale statelor membre pentru șederi a căror durată totală nu depășește 90 de zile în cursul oricărei perioade de 180 de zile, în pofida posibilității de a avea, în anumite circumstanțe, amendamente specifice la anexele respective, în funcție de țară, de exemplu ca rezultat al procesului de liberalizare a vizelor sau ca o consecință finală a suspendării temporare a exonerării de obligația de a deține viză.

(4) Conținutul listelor țărilor terțe care figurează în anexele I și II ar trebui să fie și să rămână conform cu criteriile stabilite în prezentul regulament. Mențiunile referitoare la țările terțe în privința cărora situația s-a modificat în ceea ce privește criteriile respective, ar trebui să fie transferate dintr-o anexă în cealaltă.

(5) Anexele I și II ar trebui să reflecte evoluția dreptului internațional, care are drept consecință o schimbare a statutului sau a denumirii anumitor state sau entități.

(6) Întrucât Acordul privind Spațiul Economic European ⁽⁴⁾ exonerează resortisanții din Islanda, Liechtenstein și Norvegia de obligația de a deține viză, aceste țări nu ar trebui incluse în lista din anexa II.

⁽⁴⁾JO L 1, 3.1.1994, p. 3.

(7) Întrucât Acordul privind libera circulație a persoanelor încheiat între Comunitatea Europeană și statele membre, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte ⁽⁵⁾, prevede libera circulație fără viză pentru resortisanții Elveției și ai statelor membre, Elveția nu ar trebui inclusă în lista din anexa II.

⁽⁵⁾JO L 114, 30.4.2002, p. 6.

(8) În ceea ce privește refugiații recunoscuți și apatrizii, fără a aduce atingere obligațiilor care revin în conformitate cu acordurile internaționale semnate de statele membre, în special Acordul european privind suprimarea vizelor pentru refugiați al Consiliului Europei, semnat la Strasburg la 20 aprilie 1959, decizia privind obligația sau exonerarea de viză ar trebui să fie în funcție de țara terță în care au rezidența aceste persoane și care a emis documentele lor de călătorie. Cu toate acestea, date fiind diferențele dintre dreptul intern aplicabil refugiaților recunoscuți și apatrizilor, statele membre ar trebui să poată decide dacă aceste categorii de persoane ar trebui să fie exonerate, în cazul în care țara terță în care au rezidența aceste persoane și care a emis documentele lor de călătorie este o țară terță ai cărei resortisanți sunt exonerati de obligația de a deține viză.

(9) În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1931/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ ar trebui prevăzută o exonerare de la obligativitatea vizelor pentru titularii unui permis de trecere locală a frontierei.

⁽¹⁾Regulamentul (CE) nr. 1931/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 decembrie 2006 de stabilire a normelor referitoare la micul trafic de frontieră la frontierele terestre externe ale statelor membre și de modificare a dispozițiilor Convenției Schengen (JO L 405, 30.12.2006, p. 1.)

(10) Ar trebui ca statele membre să poată prevedea exonerări de la obligativitatea vizelor pentru titularii anumitor pașapoarte, altele decât pașapoartele obișnuite.

(11) În cazuri particulare în care se justifică un regim special în materie de vize, ar trebui ca statele membre să poată exonera anumite categorii de persoane de obligația de a deține viză sau să poată impune această obligație în conformitate cu dreptul public internațional sau cutuma.

(12) Ar trebui ca statele membre să poată exonera de obligativitatea vizelor refugiații statutare, toți apatrizii, atât cei care intră sub incidența Convenției Organizației Națiunilor Unite privind statutul apatrizilor din 28 septembrie 1954, cât și cei care sunt în afara domeniului de aplicare al convenției respective, precum și elevii care participă la o excursie școlară, în cazul în care persoanele din aceste categorii au reședința într-una dintre țările terțe incluse în lista din anexa II la prezentul regulament.

(13) Regimul care reglementează exonerările de obligativitatea vizelor ar trebui să reflecte integral realitatea acestor practici. Anumite state membre acordă o exonerare de viză resortisanților țărilor terțe incluse în lista țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și care sunt membri ai forțelor armate și se deplasează în cadrul Organizației Tratatului Atlanticului de Nord (NATO) sau al Parteneriatului pentru pace. Din rațiuni de securitate juridică, aceste exonerări, întemeiate pe obligații internaționale din afara dreptului Uniunii, ar trebui să fie

menționate în prezentul regulament.

(14) Reciprocitatea deplină a vizelor este un obiectiv pe care Uniunea ar trebui să îl urmărească în mod activ în relațiile sale cu țările terțe, contribuind astfel la îmbunătățirea credibilității și a coerenței politicii externe a Uniunii.

(15) Ar trebui să se prevadă un mecanism al Uniunii care să permită punerea în aplicare a principiului reciprocității în cazul în care una din țările terțe incluse în lista din anexa II decide să supună resortisanții dintr-unul sau mai multe state membre obligației de a deține viză. Mecanismul respectiv ar trebui să ofere un răspuns al Uniunii ca act de solidaritate, în cazul în care o astfel de țară terță aplică obligativitatea vizei pentru resortisanții a cel puțin unui stat membru.

(16) La primirea unei notificări din partea unui stat membru privind aplicarea de către o țară terță inclusă în lista din anexa II a obligativității vizei pentru resortisanții statului membru respectiv, toate statele membre ar trebui să reacționeze în comun, oferind astfel un răspuns al Uniunii la o situație care afectează întreaga Uniune și care supune cetățenii acesteia unui tratament diferit.

(17) Pentru a asigura implicarea adecvată a Parlamentului European și a Consiliului în cea de a doua etapă a aplicării mecanismului de reciprocitate, dată fiind natura politică deosebit de sensibilă a suspendării exceptării de la obligativitatea vizelor pentru toți resortisanții unei țări terțe incluse în lista din anexa II și implicațiile orizontale ale acestei chestiuni pentru statele membre, pentru țările asociate spațiului Schengen și pentru Uniune în sine, în special pentru relațiile lor externe și pentru funcționarea globală a spațiului Schengen, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește anumite elemente ale mecanismului de reciprocitate. Conferirea acestor competențe Comisiei ia în considerare necesitatea dezbaterilor politice privind politica Uniunii în materie de vize în spațiul Schengen. De asemenea, aceasta reflectă necesitatea asigurării transparenței și a securității juridice corespunzătoare în aplicarea mecanismului de reciprocitate tuturor resortisanților țării terțe în cauză, în special prin modificarea temporară corespunzătoare a anexei II la prezentul regulament. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare ⁽²⁾. În special, pentru a asigura participarea egală la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experții acestor instituții au acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei însărcinate cu pregătirea actelor delegate.

⁽²⁾JO L 123, 12.5.2016, p. 1.

(18) Prezentul regulament ar trebui să prevadă un mecanism privind suspendarea temporară a exceptării de la obligativitatea vizelor pentru o țară terță inclusă în lista din anexa II ("mecanismul de suspendare"), într-o situație de urgență, atunci când este necesară o reacție promptă pentru soluționarea dificultăților cu care se confruntă cel puțin un stat membru și ținând cont de impactul general al situației de urgență asupra Uniunii în ansamblul său.

(19) Pentru a asigura aplicarea eficientă a mecanismului de suspendare și a anumitor dispoziții din mecanismul de reciprocitate și în special pentru a permite tuturor factorilor relevanți și posibilelor implicații ale aplicării acestui mecanism să fie luate în considerare în mod corespunzător, ar trebui conferite Comisiei competențe de executare în ceea ce privește stabilirea categoriilor de resortisanți ai țării terțe în cauză care ar trebui să fie supuși unei suspendări temporare a exceptării de la obligativitatea vizelor în cadrul mecanismului de reciprocitate și a duratei corespunzătoare a suspendării respective, precum și în ceea ce privește mecanismul de suspendare. Respectivul competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾. Pentru adoptarea acestor acte de punere în aplicare ar trebui utilizată procedura de examinare.

⁽¹⁾Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

(20) Este necesar să se evite și să se combată orice abuz ca urmare a exceptării de la obligativitatea vizelor pentru ședer de scurtă durată ale resortisanților unei țări terțe, dacă aceștia pun în pericol ordinea publică și securitatea internă a statelor membre în cauză.

(21) Mecanismul de suspendare ar trebui să dea posibilitatea statelor membre să notifice circumstanțele care conduc la o eventuală suspendare, iar Comisiei să declanșeze mecanismul de suspendare din proprie inițiativă.

(22) În special, utilizarea mecanismului de suspendare ar trebui să fie înlesnită prin perioade de referință și termene scurte, permițând o procedură rapidă, iar motivele posibile de suspendare ar trebui să includă o reducere a cooperării privind readmisia, precum și o creștere substanțială a riscurilor la adresa ordinii publice sau a securității interne a statelor membre. Această reducere a cooperării ar trebui să cuprindă o creștere semnificativă a ratei de refuz a cererilor de readmisie, inclusiv pentru resortisanții țărilor terțe care au tranzitat țara terță în cauză, atunci când obligația de readmisie este prevăzută printr-un acord de readmisie încheiat între Uniune sau un stat membru și acea țară terță. De asemenea, Comisia ar trebui să poată să declanșeze mecanismul de suspendare în cazul în care țara terță nu cooperează în ceea ce privește readmisia, în special în cazul în care s-a încheiat un acord de readmisie între țara terță în cauză și Uniune.

(23) În sensul mecanismului de suspendare, o creștere substanțială indică o creștere care depășește un prag de 50 %. Aceasta ar putea indica, de asemenea, o creștere mai redusă dacă Comisia consideră că se aplică în cazul special notificat de statul membru în cauză.

(24) În sensul mecanismului de suspendare, o rată de recunoaștere scăzută indică o rată de recunoaștere a cererilor de azil de aproximativ 3-4 %. Aceasta ar putea indica, de asemenea, o rată de recunoaștere mai ridicată dacă Comisia consideră că se aplică în cazul special notificat de statul membru în cauză.

(25) Este necesar să se evite și să se combată orice abuz privind exceptarea de la obligativitatea vizelor în cazul în care aceasta determină o creștere a presiunii exercitate de migrație, care rezultă, de exemplu, din creșterea numărului de cereri de azil neîntemeiate, precum și în cazul în care exceptarea de la obligativitatea vizelor determină apariția unor cereri neîntemeiate de permise de ședere.

(26) În vederea asigurării faptului că cerințele specifice, care au fost utilizate pentru evaluarea oportunității exceptării de la obligativitatea vizelor, acordată în urma finalizării cu succes a unui dialog privind liberalizarea vizelor, continuă să fie îndeplinite în timp, Comisia ar trebui să monitorizeze situația din țările terțe în cauză. Comisia ar trebui să acorde o atenție deosebită situației drepturilor omului în țările terțe în cauză.

(27) Comisia ar trebui să raporteze cu regularitate către Parlamentul European și Consiliu cel puțin o dată pe an, pentru o perioadă de șapte ani de la intrarea în vigoare a liberalizării vizelor pentru țara terță respectivă, și ulterior în

cazul în care Comisia consideră că este necesar, ori la cererea Parlamentului European sau a Consiliului.

(28) Înainte de a lua orice decizie de a suspenda temporar exceptarea de la obligativitatea vizelor pentru resortisanții unei țări terțe, Comisia ar trebui să țină seama de situația drepturilor omului din țara terță respectivă și de eventualele consecințe ale unei suspendări a exceptării de la obligativitatea vizelor pentru această situație.

(29) Suspendarea exceptării de la obligativitatea vizelor printr-un act de punere în aplicare ar trebui să vizeze anumite categorii de resortisanți ai țării terțe în cauză, prin trimitere la tipurile relevante de documente de călătorie și, după caz, la criteriile suplimentare, precum persoanele care călătoresc pentru prima dată pe teritoriul statelor membre. Actul de punere în aplicare ar trebui să stabilească categoriile de resortisanți cărora ar trebui să li se aplice suspendarea, ținând seama de circumstanțele specifice notificate de unul sau mai multe state membre sau raportate de către Comisie, precum și de principiul proporționalității.

(30) Pentru a asigura implicarea adecvată a Parlamentului European și a Consiliului în punerea în aplicare a mecanismului de suspendare, dată fiind natura politică sensibilă a unei suspendări a unei exceptări de la obligativitatea vizelor pentru toți resortisanții unei țări terțe incluse în lista din anexa II la prezentul regulament și implicațiile sale orizontale pentru statele membre și pentru Uniune în ansamblul său, în special pentru relațiile lor externe și pentru funcționarea globală a spațiului Schengen, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește suspendarea temporară a exceptării de la obligativitatea vizelor pentru resortisanții țărilor terțe în cauză. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare. În special, pentru a asigura participarea egală la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experții acestor instituții au acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei însărcinate cu pregătirea actelor delegate.

(31) Pentru a asigura o administrare deschisă a sistemului și informarea persoanelor în cauză, statele membre ar trebui să comunice celorlalte state membre și Comisiei măsurile pe care le iau în temeiul prezentului regulament. Din aceleași motive, informațiile în cauză ar trebui publicate și în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

(32) Condițiile care reglementează intrarea pe teritoriul statelor membre sau eliberarea vizelor ar trebui să nu afecteze normele care guvernează recunoașterea valabilității documentelor de călătorie.

(33) În conformitate cu principiul proporționalității prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană, pentru a asigura funcționarea eficientă a regimului comun al vizelor, este necesar și oportun să se adopte un regulament care să stabilească lista țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză la trecerea frontierelor externe și lista țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație.

(34) Prezentul regulament nu ar trebui să aducă atingere aplicării acordurilor internaționale încheiate de Comunitatea Europeană înainte de intrarea în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 539/2001, care implică necesitatea de a deroga de la normele comune în materie de vize, ținându-se totodată cont de jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene.

(35) În ceea ce privește Islanda și Norvegia, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în înțelesul Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei în ceea ce privește asocierea acestor două state la implementarea, aplicarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ⁽¹⁾ care se află sub incidența articolului 1 litera B din Decizia 1999/437/CE a Consiliului ⁽²⁾.

⁽¹⁾JO L 176, 10.7.1999, p. 36.

⁽²⁾Decizia 1999/437/CE a Consiliului din 17 mai 1999 privind anumite modalități de aplicare a Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei în ceea ce privește asocierea acestor două state în vederea punerii în aplicare, a asigurării respectării și dezvoltării acquis-ului Schengen (JO L 176, 10.7.1999, p. 31).

(36) În ceea ce privește Elveția, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen, în înțelesul Acordului semnat între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ⁽³⁾, care se află sub incidența articolului 1 literele B și C din Decizia 1999/437/CE a Consiliului, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2008/146/CE a Consiliului ⁽⁴⁾.

⁽³⁾JO L 53, 27.2.2008, p. 52.

⁽⁴⁾Decizia 2008/146/CE a Consiliului din 28 ianuarie 2008 privind încheierea, în numele Comunității Europene, a Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen (JO L 53, 27.2.2008, p. 1).

(37) În ceea ce privește Liechtenstein, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în înțelesul Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în practică, aplicarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ⁽¹⁾, care se află sub incidența articolului 1 literele B și C din Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2011/350/UE a Consiliului ⁽²⁾.

⁽¹⁾JO L 160, 18.6.2011, p. 21.

⁽²⁾Decizia 2011/350/UE a Consiliului din 7 martie 2011 privind încheierea, în numele Uniunii Europene, a Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen, în ceea ce privește eliminarea controalelor la frontierele interne și circulația persoanelor (JO L 160, 18.6.2011, p. 19).

(38) Prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Regatul Unit nu participă, în conformitate cu Decizia 2000/365/CE a Consiliului ⁽³⁾; prin urmare, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentului regulament, acesta nu este obligatoriu pentru respectivul stat membru și nu i se aplică.

⁽³⁾Decizia 2000/365/CE a Consiliului din 29 mai 2000, privind solicitarea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen (JO L 131, 1.6.2000, p. 43).

(39) Prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Irlanda nu participă, în conformitate cu Decizia 2002/192/CE a Consiliului ⁽⁴⁾; prin urmare, Irlanda nu participă la adoptarea prezentului

regulament, acesta nu este obligatoriu pentru respectivul stat membru și nu i se aplică,

(⁴)Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind solicitarea Irlandei de participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen (JO L 64, 7.3.2002, p. 20).

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Art. 1

Prezentul regulament stabilește țările terțe ai căror resortisanți fac obiectul obligației de a deține viză sau care sunt exonerati de această obligație, pe baza unei evaluări de la caz la caz a unei serii de criterii legate, printre altele, de imigrația ilegală, de rațiuni de ordine publică și securitate, de avantajele economice, îndeosebi în ceea ce privește turismul și comerțul exterior și relațiile externe ale Uniunii cu țările terțe relevante, incluzând, în special, considerații referitoare la drepturile omului și la libertățile fundamentale, precum și implicațiile pentru coerența regională și reciprocitate.

Art. 2

În sensul prezentului regulament, "viză" înseamnă "viză" astfel cum a fost definită la articolul 2 punctul 2 litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului (⁵).

(⁵)Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind instituirea unui Cod comunitar de vize (Codul de vize) (JO L 243, 15.9.2009, p. 1).

Art. 3

(1) Resortisanții țărilor terțe menționate în lista din anexa I trebuie să dețină o viză la trecerea frontierelor externe ale statelor membre.

(2) Fără a aduce atingere obligațiilor care decurg din Acordul european privind eliminarea vizelor pentru refugiați al Consiliului Europei, semnat la Strasbourg la 20 aprilie 1959, este necesar ca refugiații statutari și apatrizii să dețină o viză la trecerea frontierelor externe ale statelor membre, în cazul în care țara terță în care au reședința și care le-a eliberat documentul de călătorie este una dintre țările terțe menționate în lista din anexa I la prezentul regulament.

Art. 4

(1) Resortisanții țărilor terțe menționate în lista din anexa II sunt exonerati de obligația prevăzută la articolul 3 alineatul (1) pentru șederi a căror durată totală nu depășește 90 de zile în cursul oricărei perioade de 180 de zile.

(2) De asemenea, sunt exonerate de obligativitatea vizelor următoarele persoane:

a) resortisanții țărilor terțe menționate în lista din anexa I la prezentul regulament care sunt titulari ai unui permis de trecere locală a frontierei eliberat de statele membre în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1931/2006, în cazul în care titularii respectivi își exercită dreptul în cadrul regimului micului trafic de frontieră;

b) elevii resortisanți ai uneia dintre țările terțe menționate în lista din anexa I la prezentul regulament, care au reședința într-un stat membru care aplică Decizia 94/795/JAI a Consiliului (¹) și care participă la o excursie organizată în cadrul unui grup școlar însoțit de un cadru didactic al instituției de învățământ în cauză;

(¹)Decizia 94/795/JAI a Consiliului din 30 noiembrie 1994 privind o acțiune comună adoptată de Consiliu în temeiul articolului K.3 alineatul (2) litera (b) din Tratatul privind Uniunea Europeană în ceea ce privește facilitățile de călătorie pentru elevii resortisanți ai unor țări terțe care au reședința într-un stat membru (JO L 327, 19.12.1994, p. 1).

c) refugiații statutari, apatrizii și celelalte persoane care nu dețin cetățenia niciunei țări, care au reședința într-un stat membru și care sunt titulari ai unui document de călătorie eliberat de acest stat membru.

Art. 5

Resortisanții noilor țări terțe care au fost incluse anterior între țările terțe menționate în listele din anexele I și II trebuie să respecte articolele 3 și 4 dacă și până când Consiliul nu decide altfel, în conformitate cu procedura prevăzută în dispoziția relevantă din TFUE.

Art. 6

(1) Un stat membru poate prevedea excepții de la obligativitatea vizelor prevăzută la articolul 3, sau de la exonerările de la obligativitatea vizelor prevăzute la articolul 4, în ceea ce privește:

a) titularii de pașapoarte diplomatice, de serviciu/oficiale sau de pașapoarte speciale;

b) membrii echipajului civil al aeronavelor și navelor aflați în exercițiul funcțiunii;

c) membrii echipajului civil al navelor, atunci când aceștia coboară pe uscat, care dețin un act de identitate pentru personal navigant eliberat în conformitate cu convențiile Organizației Internaționale a Muncii nr. 108 din 13 mai 1958 sau nr. 185 din 19 iunie 2003, sau cu Convenția Organizației Maritime Internaționale privind facilitarea traficului maritim internațional din 9 aprilie 1965;

d) echipajul și membrii misiunilor de urgență sau de salvare în caz de dezastru sau de accident;

e) echipajul civil al navelor care navighează pe apele interioare internaționale;

f) titularii de documente de călătorie eliberate de organizații internaționale interguvernamentale dintre care cel puțin un stat membru are statut de membru, sau de alte entități recunoscute de statele membre vizate ca subiecți de drept internațional, pentru funcționarii respectivelor organizații sau entități.

(2) Un stat membru poate excepta de la obligativitatea vizelor prevăzută la articolul 3:

a) elevii resortisanți ai uneia dintre țările terțe menționate în lista din anexa I, care au reședința într-una dintre țările terțe menționate în lista din anexa II, în Elveția sau în Liechtenstein, și care participă la o excursie organizată în cadrul unui grup școlar însoțit de un cadru didactic al instituției de învățământ în cauză;

b) refugiații statutari și apatrizii, în cazul în care țara terță în care au reședința și care le-a eliberat documentul de călătorie este una dintre țările terțe menționate în lista din anexa II;

c) membrii forțelor armate care se deplasează în cadrul NATO sau al Parteneriatului pentru pace, care sunt titulari ai unor documente de identitate și ai unor ordine de misiune prevăzute de Acordul dintre statele părți la Organizația Tratatului Atlanticului de Nord privind statutul forțelor acestora din 19 iunie 1951;

d) fără a aduce atingere cerințelor care decurg din Acordul european privind suprimarea vizelor pentru refugiați al Consiliului Europei, semnat la Strasbourg la 20 aprilie 1959, refugiații recunoscuți, apatrizii și alte persoane care nu dețin cetățenia niciunei țări, au reședința pe teritoriul Irlandei și sunt titulari ai unui document de călătorie eliberat de Irlanda, care este recunoscut de statul membru vizat.

►(la data 01-nov-2019 Art. 6, alin. (2), litera D. modificat de Art. 1, punctul 1. din Regulamentul 592/10-apr-2019)

(3) Un stat membru poate prevedea excepții de la exonerarea de obligația de a deține viză prevăzută la articolul 4

pentru persoanele care desfășoară o activitate remunerată în timpul șederii lor.

Art. 7

Atunci când o țară terță care figurează pe lista din anexa II aplică obligativitatea vizelor pentru resortisanții a cel puțin unui stat membru, se aplică următoarele dispoziții:

(a) în termen de 30 de zile de la momentul punerii în aplicare de către țara terță a obligativității vizelor, statul membru în cauză notifică acest lucru în scris Parlamentului European, Consiliului și Comisiei.

Respectiva notificare:

(i) menționează data punerii în aplicare a obligativității vizelor și tipurile documentelor de călătorie și ale vizelor respective;

(ii) include o explicație detaliată a măsurilor preliminare luate de statul membru în cauză în vederea asigurării unui regim de călătorii fără viză pentru țara terță în cauză, precum și toate informațiile relevante.

Informațiile privind această notificare se publică fără întârziere de către Comisie în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, inclusiv informațiile privind data punerii în aplicare a obligativității vizelor și tipurile documentelor de călătorie și ale vizelor respective.

În cazul în care țara terță decide să ridice obligativitatea vizelor înainte de expirarea termenului menționat la primul paragraf din prezenta literă, notificarea nu se efectuează sau este retrasă, iar informațiile nu se publică;

(b) Comisia, imediat după data publicării menționate la litera (a) al treilea paragraf și în consultare cu statul membru în cauză, ia măsuri împreună cu autoritățile țării terțe în cauză, în special în domeniile politic, economic și comercial, pentru a reintroduce sau a introduce un regim de călătorii fără viză și informează fără întârziere Parlamentul European și Consiliul cu privire la respectivele măsuri;

(c) dacă, în termen de 90 de zile de la data publicării menționate la litera (a) al treilea paragraf și în ciuda tuturor măsurilor luate în conformitate cu litera (b), țara terță nu elimină obligativitatea vizelor, statul membru în cauză poate solicita Comisiei să suspende exceptarea de la obligativitatea vizelor pentru anumite categorii de resortisanți ai respectivei țări terțe. În cazul în care un stat membru formulează o astfel de solicitare, acesta informează Parlamentul European și Consiliul;

(d) când are în vedere măsuri suplimentare în conformitate cu literele (e), (f) sau (h), Comisia ține seama de rezultatul măsurilor luate de statul membru în cauză în vederea asigurării unui regim de călătorii fără viză pentru țara terță în cauză, de măsurile luate în conformitate cu litera (b) și de consecințele suspendării exceptării de la obligativitatea vizelor asupra relațiilor externe ale Uniunii și ale statelor sale membre cu țara terță în cauză;

(e) dacă țara terță în cauză nu a eliminat obligativitatea vizelor, Comisia, în termen de cel mult șase luni de la data publicării menționate la litera (a) al treilea paragraf și ulterior la intervale care să nu depășească șase luni pe o perioadă totală care nu poate fi extinsă peste data la care actul delegat menționat la litera (f) intră în vigoare sau la care se formulează obiecții în privința acestuia:

(i) adoptă, la solicitarea statului membru în cauză sau din proprie inițiativă, un act de punere în aplicare prin care să se suspende temporar, pentru o perioadă de până la șase luni, exceptarea de la obligativitatea vizelor pentru anumite categorii de resortisanți ai țării terțe în cauză. Respectivul act de punere în aplicare stabilește o dată, în termen de 90 de zile de la intrarea sa în vigoare, la care suspendarea exceptării de la obligativitatea vizelor produce efecte, ținând seama de resursele disponibile în consulatele statelor membre. Când adoptă acte de punere în aplicare ulterioare, Comisia poate prelungi perioada suspendării respective cu perioade suplimentare de până la șase luni și poate modifica categoriile de resortisanți ai țării terțe în cauză pentru care se suspendă exceptarea de la obligativitatea vizelor.

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 11 alineatul (2). Fără a se aduce atingere aplicării articolului 6, pe perioadele de suspendare toate categoriile de resortisanți ai țării terțe la care se face referire în actul de punere în aplicare au obligația de a deține viză pentru trecerea frontierelor externe ale statelor membre; sau

(ii) înaintează comitetului prevăzut la articolul 11 alineatul (1) un raport de evaluare a situației, precizând motivele pentru care a hotărât să nu suspende exceptarea de la obligativitatea vizelor și informează Parlamentul European și Consiliul.

În raportul respectiv sunt luați în considerare toți factorii relevanți, precum cei menționați la litera (d). Parlamentul European și Consiliul pot avea o discuție politică pe baza respectivului raport;

(f) dacă, în termen de 24 de luni de la data publicării menționate la litera (a) al treilea paragraf, țara terță în cauză nu ridică obligativitatea vizelor, Comisia adoptă un act delegat în conformitate cu articolul 10 prin care se suspendă temporar, pentru o perioadă de 12 luni, exceptarea de la obligativitatea vizelor pentru resortisanții țării terțe respective. Actul delegat stabilește o dată, în termen de 90 de zile de la intrarea sa în vigoare, de la care suspendarea exceptării de la obligativitatea vizelor produce efecte, ținând seama de resursele disponibile în consulatele statelor membre, și modifică anexa II în consecință. Modificarea respectivă se efectuează prin introducerea, lângă numele țării terțe în cauză, a unei note de subsol care precizează că exceptarea de la obligativitatea vizelor este suspendată în ceea ce privește țara terță respectivă și care specifică perioada respectivei suspendări.

Începând de la data la care suspendarea exceptării de la obligativitatea vizelor pentru resortisanții țării terțe în cauză produce efecte sau de la data la care este formulată o obiecție la actul delegat în temeiul articolului 10 alineatul (7), orice act de punere în aplicare adoptat în temeiul literei (e) de la prezentul articol care vizează țara terță respectivă expiră. În cazul în care Comisia transmite o propunere legislativă în conformitate cu litera (h), perioada de suspendare a exceptării de la obligativitatea vizelor prevăzută în primul paragraf din prezenta literă se prelungeste cu șase luni. Nota de subsol la care face trimitere respectivul paragraf se modifică în mod corespunzător.

Fără a se aduce atingere aplicării articolului 6, pe perioadele suspendării respective resortisanții țării terțe care fac obiectul actului delegat au obligația de a deține viză pentru trecerea frontierelor externe ale statelor membre;

(g) orice notificare ulterioară efectuată de un alt stat membru în temeiul literei (a), referitoare la aceeași țară terță, pe perioada aplicării măsurilor adoptate în conformitate cu litera (e) sau (f) în ceea ce privește țara terță respectivă, se integrează în procedurile respective în curs, fără ca termenele sau perioadele stabilite la respectivele litere să fie prelungite;

(h) dacă, în termen de șase luni de la intrarea în vigoare a actului delegat menționat la litera (f), țara terță în cauză nu elimină obligația de a deține viză, Comisia poate înainta o propunere legislativă de modificare a prezentului regulament în vederea transferării trimiterii la țara terță din anexa II în anexa I;

(i) procedurile menționate la literele (e), (f) și (h) nu afectează dreptul Comisiei de a prezenta în orice moment o

propunere legislativă de modificare a prezentului regulament în vederea transferării trimerii la țara terță în cauză din anexa II în anexa I;

(j) în cazul în care țara terță în cauză ridică obligativitatea vizelor, statul membru în cauză notifică imediat acest lucru Parlamentului European, Consiliului și Comisiei. Notificarea se publică fără întârziere de către Comisie în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

Orice act de punere în aplicare sau act delegat adoptat în temeiul literei (e) sau (f) în ceea ce privește țara terță în cauză expiră la șapte zile de la publicarea menționată la primul paragraf din prezenta literă. În cazul în care țara terță în cauză a introdus obligativitatea vizelor pentru resortisanții a două sau mai multe state membre, actul de punere în aplicare sau actul delegat referitor la țara terță respectivă expiră la șapte zile de la publicarea notificării referitoare la ultimul stat membru ai cărui resortisanți au fost supuși obligativității vizelor de către țara terță respectivă. Nota de subsol menționată în primul paragraf al literei (f) se elimină ca urmare a expirării actului delegat în cauză. Informația referitoare la expirarea respectivă se publică fără întârziere de către Comisie în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

În cazul în care țara terță în cauză ridică obligativitatea vizelor iar statul membru în cauză nu notifică acest lucru în conformitate cu primul paragraf din prezenta literă, Comisia procedează din proprie inițiativă, fără întârziere, la publicarea menționată la paragraful respectiv și se aplică al doilea paragraf din prezenta literă.

Art. 8

(1) Prin derogare de la articolul 4, exceptarea de la obligativitatea vizelor pentru resortisanții unei țări terțe care figurează pe lista din anexa II se suspendă temporar, pe baza unor date obiective și relevante, în conformitate cu prezentul articol.

(2) Un stat membru poate să notifice Comisiei dacă se confruntă, într-o perioadă de două luni, comparativ cu aceeași perioadă din anul precedent sau cu ultimele două luni care preced punerea în aplicare a exceptării de la obligativitatea vizelor pentru resortisanții unei țări terțe care figurează pe lista din anexa II, cu una sau mai multe dintre următoarele circumstanțe:

a) o creștere substanțială a numărului de resortisanți ai respectivei țări terțe cărora li s-a refuzat intrarea sau care s-au dovedit a fi în situație de ședere pe teritoriul statului membru fără a avea acest drept;

b) o creștere substanțială a numărului de cereri de azil din partea resortisanților respectivei țări terțe pentru care rata de recunoaștere este scăzută;

c) o reducere a cooperării privind readmisia cu țara terță respectivă, susținută de date adecvate, în special o creștere semnificativă a ratei de refuz a cererilor de readmisie trimise de statul membru respectivei țări terțe pentru resortisanții proprii sau, în cazul în care un acord de readmisie încheiat între Uniune și statul membru respectiv și respectiva țară terță prevede astfel, pentru resortisanții țărilor terțe care au tranzitat țara terță respectivă;

d) un risc crescut sau o amenințare iminentă la adresa ordinii publice sau a securității interne a statelor membre, îndeosebi o creștere substanțială a numărului de infracțiuni grave, legate de resortisanți ai țării terțe respective, susținută de informații obiective, concrete și relevante și de date furnizate de autoritățile competente.

Notificarea menționată în primul paragraf de la prezentul alineat precizează motivele pe care aceasta se întemeiază și cuprinde date și statistici relevante, precum și o explicație detaliată a măsurilor preliminare pe care statul membru în cauză le-a luat în vederea remedierii situației. Statul membru în cauză poate specifica, în notificarea sa, ce categorii de resortisanți ai țării terțe în cauză urmează să facă obiectul unui act de punere în aplicare în temeiul alineatului (6) litera (a), indicând motivele detaliate în acest sens. Comisia informează Parlamentul European și Consiliul de îndată ce primește o astfel de notificare.

(3) În cazul în care Comisia, ținând seama de date, rapoarte și statistici relevante, dispune de informații concrete și fiabile cu privire la circumstanțele menționate la alineatul (2) litera (a), (b), (c) sau (d), provenind dintr-unul sau mai multe state membre, sau cu privire la necooperarea țării terțe în materie de readmisie, în special în cazul în care s-a încheiat un acord de readmisie între țara terță respectivă și Uniune, Comisia informează de îndată Parlamentul European și Consiliul cu privire la analiza sa și se aplică dispozițiile de la alineatul (6).

În sensul primului paragraf, necooperarea în materie de readmisie poate consta în, de exemplu:

- refuzul de a prelucra cererile de readmisie sau neprelucrarea acestora în timp util;
- neeliberarea documentelor de călătorie în timp util în scopul returnării în termenele prevăzute în acordul de readmisie sau refuzul de a accepta documentele de călătorie europene eliberate după expirarea termenelor prevăzute în acordul de readmisie; sau

- rezilierea ori suspendarea acordului de readmisie.

(4) Comisia monitorizează respectarea continuă a cerințelor specifice, care se întemeiază pe articolul 1 și care au fost utilizate pentru a evalua oportunitatea acordării unei liberalizări a vizelor, de către țările terțe ai căror resortisanți au fost exonați de obligația de a deține viză atunci când călătoresc pe teritoriul statelor membre, ca urmare a încheierii cu succes a unui dialog privind liberalizarea vizelor desfășurat între Uniune și țara terță respectivă.

În plus, Comisia transmite rapoarte cu regularitate către Parlamentul European și către Consiliu cel puțin o dată pe an, pentru o perioadă de șapte ani de la data intrării în vigoare a liberalizării vizelor pentru țara terță respectivă, și ulterior în cazul în care Comisia consideră că este necesar, ori la cererea Parlamentului European sau a Consiliului. Raportul se concentrează asupra țărilor terțe pentru care Comisia consideră, bazându-se pe informații concrete și fiabile, că anumite cerințe nu mai sunt îndeplinite.

În cazul în care un raport al Comisiei arată că una sau mai multe dintre cerințele specifice nu mai este îndeplinită în ceea ce privește o anumită țară terță, se aplică alineatul (6).

(5) Comisia examinează orice notificare transmisă în temeiul alineatului (2), luând în considerare:

a) existența oricăreia dintre circumstanțele menționate la alineatul (2);

b) numărul de state membre afectate de oricare dintre circumstanțele menționate la alineatul (2);

c) impactul general al circumstanțelor menționate la alineatul (2) asupra situației migrației în Uniune, astfel cum rezultă acesta din datele furnizate de statele membre sau din datele de care dispune Comisia;

d) rapoartele întocmite de poliția de frontieră și garda de coastă la nivel european, de Biroul European de Sprijin pentru Azil sau de Agenția Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Aplicare a Legii (Europol) sau de orice altă instituție, organism, oficiu sau agenție a Uniunii sau de orice organizație internațională competentă în domeniile reglementate de prezentul regulament, dacă circumstanțele o impun în cazul respectiv;

e) informațiile pe care statul membru în cauză le-ar fi putut da în notificarea sa în ceea ce privește măsurile posibile în temeiul alineatului (6) litera (a);

f) chestiunea generală a ordinii publice și a securității interne, cu consultarea statului membru în cauză. Comisia informează Parlamentul European și Consiliul asupra rezultatelor examinării sale.

(6) În cazul în care, pe baza analizei menționate la alineatul (3), a raportului menționat la alineatul (4) sau a examinării menționate la alineatul (5), și luând în considerare consecințele unei suspendări a exceptării de la obligativitatea vizelor pentru relațiile externe ale Uniunii și ale statelor sale membre cu țara terță în cauză, lucrând în strânsă cooperare cu țara terță respectivă pentru a găsi soluții alternative pe termen lung, Comisia stabilește că se impun acțiuni, sau în cazul în care o majoritate simplă a statelor membre au notificat Comisia cu privire la existența circumstanțelor menționate la alineatul (2) litera (a), (b), (c) sau (d), se aplică următoarele dispoziții:

a) Comisia adoptă un act de punere în aplicare care suspendă temporar exceptarea de la obligativitatea vizelor pentru resortisanții țării terțe în cauză pentru o perioadă de nouă luni. Suspendarea se aplică anumitor categorii de resortisanți ai țării terțe în cauză, prin trimitere la tipurile relevante de documente de călătorie și, după caz, la criteriile suplimentare. La stabilirea categoriilor de suspendare care se aplică, Comisia, pe baza informațiilor disponibile, include categorii suficient de ample pentru a contribui în mod eficient la remedierea circumstanțelor menționate la alineatele (2), (3) și (4) în fiecare caz specific, respectând în același timp principiul proporționalității. Comisia adoptă actul de punere în aplicare în termen o lună de la:

- (i) primirea notificării menționate la alineatul (2);
- (ii) momentul în care a luat cunoștință de informațiile menționate la alineatul (3);
- (iii) prezentarea raportului menționat la alineatul (4); sau
- (iv) primirea notificării din partea unei majorități simple a statelor membre cu privire la existența circumstanțelor menționate la alineatul (2) litera (a), (b), (c) sau (d).

Respectivul act de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 11 alineatul (2). Stabilește data la care produce efecte suspendarea exceptării de la obligativitatea vizelor.

În cursul perioadei de suspendare, Comisia stabilește un dialog consolidat cu țara terță în cauză în vederea remedierii circumstanțelor respective;

b) în cazul în care circumstanțele menționate la alineatele (2), (3) și (4) de la prezentul articol persistă, Comisia adoptă, cel târziu cu două luni înainte de expirarea perioadei de nouă luni menționate la litera (a) din prezentul alineat, un act delegat în conformitate cu articolul 10 prin care suspendă temporar aplicarea anexei II pe o perioadă de 18 luni pentru toți resortisanții țării terțe în cauză. Actul delegat produce efecte de la data expirării actului de punere în aplicare menționat la litera (a) din prezentul alineat și modifică anexa II în consecință. Modificarea respectivă se efectuează prin introducerea unei note de subsol, lângă numele țării terțe în cauză, care precizează că exceptarea de la obligativitatea vizelor este suspendată în ceea ce privește țara terță respectivă și care specifică perioada respectivei suspendări.

În cazul în care Comisia a înaintat o propunere legislativă în temeiul alineatului (7), perioada de suspendare a exceptării de la obligativitatea vizelor prevăzută în actul delegat se prelungește cu șase luni. Nota de subsol se modifică în consecință.

Fără a se aduce atingere aplicării articolului 6, pe perioadele suspendării respective, resortisanții țării terțe care fac obiectul actului de punere în aplicare au obligația de a deține viză pentru trecerea frontierelor externe ale statelor membre.

Un stat membru care, în conformitate cu articolul 6, prevede noi exceptări de la obligativitatea vizelor pentru o categorie de resortisanți ai țării terțe vizate de actul care suspendă exceptarea de la obligativitatea vizelor, comunică măsurile respective în conformitate cu articolul 12.

(7) Înainte de expirarea perioadei de valabilitate a actului delegat adoptat în temeiul alineatului (6) litera (b), Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului. Raportul poate fi însoțit de o propunere legislativă de modificare a prezentului regulament, în vederea transferării trimerii la țara terță în cauză de la anexa II la anexa I.

(8) În cazul în care a înaintat o propunere legislativă în temeiul alineatului (7), Comisia poate prelungi valabilitatea actului de punere în aplicare adoptat în temeiul alineatului (6) litera (a) de la prezentul articol cu o perioadă care să nu depășească 12 luni. Decizia de prelungire a valabilității actului de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 11 alineatul (2).

Art. 9

(1) Până la 10 ianuarie 2018, Comisia transmite un raport Parlamentului European și Consiliului în care evaluează eficiența mecanismului de reciprocitate prevăzut la articolul 7 și, după caz, transmite o propunere legislativă de modificare a prezentului regulament. Parlamentul European și Consiliul hotărăsc asupra acestei propuneri în conformitate cu procedura legislativă ordinară.

(2) Până la 29 martie 2021, Comisia transmite un raport Parlamentului European și Consiliului în care evaluează eficacitatea mecanismului de suspendare prevăzut la articolul 8 și, după caz, transmite o propunere legislativă de modificare a prezentului regulament. Parlamentul European și Consiliul hotărăsc asupra unei astfel de propuneri în conformitate cu procedura legislativă ordinară.

Art. 10

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.

(2) Competența de a adopta actele delegate menționată la articolul 7 litera (f) se conferă Comisiei pentru o perioadă de cinci ani de la 9 ianuarie 2014. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Competența de a adopta actele delegate menționată la articolul 8 alineatul (6) litera (b) se conferă Comisiei pentru o perioadă de cinci ani de la 28 martie 2017. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(4) Delegarea de competențe menționată la articolul 7 litera (f) și la articolul 8 alineatul (6) litera (b) poate fi revocată în orice moment de către Parlamentul European sau de către Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(5) Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare.

(6) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(7) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 7 litera (f) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de patru luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu, sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Acest termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

(8) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 8 alineatul (6) litera (b) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu, sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni.

Art. 11

(1) Comisia este asistată de un comitet. Respectivul comitet este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(3) În cazul în care comitetul nu emite niciun aviz, Comisia nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare și se aplică articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Art. 12

(1) Statele membre comunică celorlalte state membre și Comisiei măsurile luate în temeiul articolului 6, în termen de cinci zile lucrătoare de la data adoptării acelor măsuri.

(2) Comisia publică pentru informare măsurile comunicate în temeiul alineatului (1) în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

Art. 13

Prezentul regulament nu afectează competența statelor membre cu privire la recunoașterea statelor, a entităților teritoriale și a pașapoartelor, a documentelor de călătorie și de identitate eliberate de autoritățile lor.

Art. 14

Regulamentul (CE) nr. 539/2001 se abrogă.

Trimiterile la regulamentul abrogat se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa IV.

Art. 15

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Strasbourg, 14 noiembrie 2018.

Pentru Parlamentul European

Președintele

A. TAJANI

Pentru Consiliu

Președintele

K. EDTSTADLER

ANEXA I: LISTA ȚĂRILOR TERȚE AI CĂROR RESORTISANȚI TREBUIE SĂ DEȚINĂ V PENTRU TRECEREA FRONTIERELOR EXTERNE ALE STATELOR MEMBRE

1. STATE

Afganistan
Armenia
Angola
Azerbaidjan
Bangladesh
Burkina Faso
Bahrain
Burundi
Benin
Bolivia
Bhutan
Botswana
Belarus
Belize
Republica Democratică Congo
Republica Centrafricană
Congo
Cote d'Ivoire
Camerun
China
Cuba
Capul Verde
Djibouti
Republica Dominicană
Algeria
Ecuador
Egipt
Eritreea
Eswatini

Etiopia
Fiji
Gabon
Ghana
Gambia
Guineea
Guineea Ecuatorială
Guineea-Bissau
Guyana
Haiti
Indonezia
India
Irak
Iran
Jamaica
Iordania
Kenya
Kargazstan
Cambodgia
Comore
Coreea de Nord
Kuweit
Kazahstan
Laos
Liban
Sri Lanka
Liberia
Lesotho
Libia
Maroc
Madagascar
Mali
Myanmar/Birmania
Mongolia
Mauritania
Maldive
Malawi
Mozambic
Namibia
Niger
Nigeria
Nepal
Oman
Papua-Noua Guinee
Filipine
Pakistan
Qatar
Rusia
Rwanda
Arabia Saudită
Sudan
Sierra Leone
Senegal
Somalia
Suriname
Sudanul de Sud
Sao Tome și Principe
Siria
Ciad
Togo
Thailanda
Tadjikistan
Turkmenistan
Tunisia
Turcia
Tanzania
Uganda
Uzbekistan
Vietnam
Yemen
Africa de Sud
Zambia
Zimbabwe

2. ENTITĂȚI ȘI AUTORITĂȚI TERITORIALE NERECUNOSCUTE CA STATE DE CEL PUȚIN UN STAT MEMBRU

- Kosovo, definit în conformitate cu Rezoluția 1244 a Consiliului de securitate al Organizației Națiunilor Unite din 10 iunie 1999

- Autoritatea Palestiniană

ANEXA II: LISTA ȚĂRILOR TERȚE AI CĂROR RESORTISANȚI SUNT EXONERAȚI OBLIGAȚIA DE A DEȚINE VIZĂ PENTRU TRECEREA FRONTIERELOR EXTERNE ALE STATI MEMBRE PENTRU ȘEDERI A CĂROR DURATĂ TOTALĂ NU DEPĂȘEȘTE 90 DE ZILE ÎN CUR ORICĂREI PERIOADE DE 180 DE ZILE

1. STATE

fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei ⁽¹⁾

Andorra

Emiratele Arabe Unite ⁽²⁾

Antigua și Barbuda

Albania ⁽¹⁾

Argentina

Australia

Bosnia și Herțegovina ⁽¹⁾

Barbados

Brunei

Brazilia

Bahamas

Canada

Chile

Columbia

Costa Rica

Dominica ⁽²⁾

Micronezia ⁽²⁾

Grenada ⁽²⁾

Georgia ⁽³⁾

Guatemala

Honduras

Israel

Japonia

Kiribati ⁽²⁾

Saint Kitts și Nevis

Coreea de Sud

Saint Lucia ⁽²⁾

⁽¹⁾Exonerarea de obligația de a deține viză se aplică numai deținătorilor de pașapoarte biometrice.

⁽²⁾Exceptarea de la obligativitatea vizelor se aplică de la data intrării în vigoare a unui acord privind exceptarea de la obligativitatea vizelor, care urmează să fie încheiat cu Uniunea Europeană.

⁽³⁾Exceptarea de la obligativitatea vizelor este limitată la titularii de pașapoarte biometrice eliberate de Georgia în conformitate cu standardele Organizației Aviației Civile Internaționale (OACI).

Monaco

Moldova ⁽¹⁾

Muntenegru ⁽²⁾

Insulele Marshall ⁽³⁾

Mauritius

Mexic

Malaysia

Nicaragua

Nauru ⁽³⁾

Noua Zeelandă

Panama

Peru ⁽³⁾

Palau ⁽³⁾

Paraguay

Serbia [cu excepția deținătorilor de pașapoarte sârbe eliberate de către direcția de coordonare sârbă (în limba sârbă: Koordinaciona uprava)] ⁽²⁾

Insulele Solomon

Seychelles

Singapore

San Marino

El Salvador

Timorul de Est ⁽³⁾

Tonga ⁽³⁾

Trinidad și Tobago

Tuvalu ⁽³⁾

Ucraina ⁽⁴⁾

Statele Unite ale Americii

Uruguay
Sfântul Scaun
Saint Vincent și Grenadinele ⁽³⁾
Venezuela
Vanuatu ⁽³⁾
Samoa

⁽¹⁾Exonerarea de obligația de a deține viză se aplică numai titularilor de pașapoarte biometrice eliberate de Moldova în conformitate cu standardele Organizației Aviației Civile Internaționale (OACI).

⁽²⁾Exonerarea de obligația de a deține viză se aplică numai deținătorilor de pașapoarte biometrice.

⁽³⁾Exceptarea de la obligativitatea vizelor se aplică de la data intrării în vigoare a unui acord privind exceptarea de la obligativitatea vizelor, care urmează să fie încheiat cu Uniunea Europeană.

⁽⁴⁾Exceptarea de la obligativitatea vizelor se limitează la titularii de pașapoarte biometrice eliberate de Ucraina în conformitate cu standardele Organizației Aviației Civile Internaționale (OACI).

Regatul Unit (cu excepția resortisanților britanici astfel cum se menționează în partea 3)

▶(la data 01-nov-2019 punctul 1. din anexa II completat de Art. 1, punctul 2. din Regulamentul 592/10-apr-2019)

2. REGIUNI ADMINISTRATIVE SPECIALE ALE REPUBLICII POPULARE CHINEZE

Hong Kong RAS ⁽¹⁾

Macao RAS ⁽²⁾

3. RESORTISANȚII BRITANICI CARE NU SUNT CETĂȚENI BRITANICI

▶(la data 01-nov-2019 punctul 3. din anexa II modificat de Art. 1, punctul 3. din Regulamentul 592/10-apr-2019)

Resortisanți britanici (de peste mări)

Cetățeni ai teritoriilor britanice de peste mări (CTBM)

Printre aceste teritorii se numără Anguilla, Bermuda, Teritoriul Britanic din Antarctica, Teritoriul Britanic din Oceanul Indian, Insulele Virgine Britanice, Insulele Cayman, Insulele Falkland, Gibraltar (*), Montserrat, Pitcairn, Sfânta Elena, Ascension și Tristan da Cunha, Georgia de Sud și Insulele Sandwich de Sud și Insulele Turks și Caicos.

(*)Gibraltar este o colonie a Coroanei Britanice. Există o controversă între Spania și Regatul Unit cu privire la suveranitatea asupra Gibraltarului, teritoriu pentru care trebuie găsită o soluție ținându-se seama de rezoluțiile și deciziile relevante ale Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite.

▶(la data 01-nov-2019 punctul 3. din anexa II completat de Art. 1, punctul 4. din Regulamentul 592/10-apr-2019)

Cetățeni britanici de peste mări (CBM)

Persoane britanice protejate (PBP)

Supuși britanici (SB)

4. ENTITĂȚI ȘI AUTORITĂȚI TERITORIALE NERECUNOSCUTE CA STATE DE CEL PUȚIN UN STAT MEMBRU

Taiwan ⁽³⁾

⁽¹⁾Exceptarea de la obligativitatea vizelor se aplică numai titularilor unui pașaport al "Hong Kong Special Administrative Region".

⁽²⁾Exceptarea de la obligativitatea vizelor se aplică numai titularilor unui pașaport al "Região Administrativa Especial de Macau".

⁽³⁾Exonerarea de obligația de a deține viză se aplică numai titularilor de pașapoarte emise de Taiwan care conțin numărul cărții de identitate.

ANEXA III: REGULAMENT ABROGAT ȘI LISTA MODIFICĂRILOR ULTERIOARE

Regulamentul (CE) nr. 539/2001 al Consiliului
(JO L 81, 21.3.2001, p. 1)

Regulamentul (CE) nr. 2414/2001 al Consiliului
(JO L 327, 12.12.2001, p. 1)

Regulamentul (CE) nr. 453/2003 al Consiliului
(JO L 69, 13.3.2003, p. 10)

Actul de aderare din 2003, anexa II, punctul 18(B)

Regulamentul (CE) nr. 851/2005 al Consiliului
(JO L 141, 4.6.2005, p. 3)

Regulamentul (CE) nr. 1791/2006 al Consiliului
(JO L 363, 20.12.2006, p. 1)

Numai articolul 1 alineatul (1) a unsprezecea liniuță cu privire la Regulamentul (CE) nr. 539/2001, și anexă punctul 11(B)(3)

Regulamentul (CE) nr. 1932/2006 al Consiliului
(JO L 405, 30.12.2006, p. 23)

Regulamentul (CE) nr. 1244/2009 al Consiliului
(JO L 336, 18.12.2009, p. 1)

Regulamentul (UE) nr. 1091/2010 al Parlamentului European și al Consiliului

(JO L 329, 14.12.2010, p. 1)

Regulamentul (UE) nr. 1211/2010 al Parlamentului European și al Consiliului

(JO L 339, 22.12.2010, p. 6)

Regulamentul (UE) nr. 517/2013 al Consiliului
(JO L 158, 10.6.2013, p. 1)

Numai articolul 1 alineatul (1) litera (k) a patra liniuță, și anexă punctul 13(B)(2)

Regulamentul (UE) nr. 610/2013 al Parlamentului European și al Consiliului

Numai articolul 4

(JO L 182, 29.6.2013, p. 1)

Regulamentul (UE) nr. 1289/2013 al Parlamentului European și al Consiliului

(JO L 347, 20.12.2013, p. 74)

Regulamentul (UE) nr. 259/2014 al Parlamentului European și al Consiliului

(JO L 105, 8.4.2014, p. 9)

Regulamentul (UE) nr. 509/2014 al Parlamentului European și al Consiliului

(JO L 149, 20.5.2014, p. 67)

Regulamentul 1806/14-nov-2018 - forma sintetica pentru data 2021-09-16

Regulamentul (UE) 2017/371 al Parlamentului European și al
Consiliului
(JO L 61, 8.3.2017, p. 1)

Regulamentul (UE) 2017/372 al Parlamentului European și al
Consiliului
(JO L 61, 8.3.2017, p. 7)

Regulamentul (UE) 2017/850 al Parlamentului European și al
Consiliului
(JO L 133, 22.5.2017, p. 1)

ANEXA IV: TABEL DE CORESPONDENȚĂ

Regulamentul (CE) nr 539/2001	Prezentul regulament
Articolul -1	Articolul 1
Articolul 1 alineatul (1) primul paragraf	Articolul 3 alineatul (1)
Articolul 1 alineatul (1) al doilea paragraf	Articolul 3 alineatul (2)
Articolul 1 alineatul (2) primul paragraf	Articolul 4 alineatul (1)
Articolul 1 alineatul (2) al doilea paragraf, teza introductivă	Articolul 4 alineatul (2) teza introductivă
Articolul 1 alineatul (2) al doilea paragraf, prima liniuță	Articolul 4 alineatul (2) litera (a)
Articolul 1 alineatul (2) al doilea paragraf, a doua liniuță	Articolul 4 alineatul (2) litera (b)
Articolul 1 alineatul (2) al doilea paragraf, a treia liniuță	Articolul 4 alineatul (2) litera (c)
Articolul 1 alineatul (3)	Articolul 5
Articolul 1 alineatul (4)	Articolul 7
Articolul 1a alineatele (1) și (2)	Articolul 8 alineatele (1) și (2)
Articolul 1a alineatul (2a)	Articolul 8 alineatul (3)
Articolul 1a alineatul (2b)	Articolul 8 alineatul (4)
Articolul 1a alineatul (3)	Articolul 8 alineatul (5)
Articolul 1a alineatul (4)	Articolul 8 alineatul (6)
Articolul 1a alineatul (5)	Articolul 8 alineatul (7)
Articolul 1a alineatul (6)	Articolul 8 alineatul (8)
Articolul 1b	Articolul 9 alineatul (1)
Articolul 1c	Articolul 9 alineatul (2)
Articolul 2	Articolul 2
Articolul 4	Articolul 6
Articolul 4a	Articolul 11
Articolul 4b alineatele (1) și (2)	Articolul 10 alineatele (1) și (2)
Articolul 4b alineatul (2a)	Articolul 10 alineatul (3)
Articolul 4b alineatul (3)	Articolul 10 alineatul (4)
Articolul 4b alineatul (3a)	Articolul 10 alineatul (5)
Articolul 4b alineatul (4)	Articolul 10 alineatul (6)
Articolul 4b alineatul (5)	Articolul 10 alineatul (7)
Articolul 4b alineatul (6)	Articolul 10 alineatul (8)
Articolul 5	Articolul 12
Articolul 6	Articolul 13
Articolul 7	Articolul 14
Articolul 8	Articolul 15
Anexa I	Anexa I
Anexa II	Anexa II
-	Anexa III
-	Anexa IV

Publicat în Jurnalul Oficial cu numărul 303L din data de 28 noiembrie 2018